उच्चावचेषु दैत्येन्द्र मद्भावेन गतस्पृहाः ॥ १९ ॥
भवन्ति पुरुषा लोके मद्भक्तास्त्वामनुव्रताः ।
भवान् मे खलु भक्तानां सर्वेषां प्रतिरूपधृक् ॥ २० ॥
कुरु त्वं प्रेतकार्याणि पितुः पूतस्य सर्वशः ।
मदङ्गस्पर्शनेनाङ्ग लोकान् यास्यति सुप्रजाः ॥ २१ ॥
पित्र्यं च स्थानमातिष्ठ यथोक्तं ब्रह्मवादिभिः ।
मय्यावेश्य मनस्तात कुरु कर्माणि मत्परः ॥ २२ ॥
नारद उवाच ॥ प्रह्लादो ऽपि तथा चक्रे पितुर्यत् सांपरायिकं ।
यथाह भगवान् राजन्नभिषिक्तो द्विजोत्तमैः ॥ २३ ॥
प्रसादसुमुखं दृष्ट्वा ब्रह्मा नरहरिं हरिं ।
स्तुत्वा वाग्भिः पवित्राभिः प्राह देवादिभिर्वृतः ॥ २४ ॥
ब्रह्मोवाच ॥ देवदेवाखिलाध्यक्ष भूतभावन पूर्वज ।
दिष्ट्या ते निहतः पापो लोकसंतापनो ऽसुरः ॥ २५ ॥
यो ऽसौ लब्धवरो मत्तो न बध्यो मम सृष्टिभिः ।
तपोयोगबलोन्नद्धः समस्तनिगमानहन् ॥ २६ ॥
दिष्ट्यास्य तनयः साधुर्महाभागवतो ऽर्भकः ।
त्वया विमोचितो मृत्योर्दिष्ट्या त्वां समितो ऽधुना ॥ २७ ॥
एतद्वपुस्ते भगवन् ध्यायतः प्रयतात्मनः ।
सर्वतो गोप्तृ संत्रासान्मृत्योरपि जिघांसतः ॥ २८ ॥
श्रीनृसिंह उवाच ॥ मैवंविधो ऽसुराणां ते प्रदेयः पद्मसंभव ।
वरः क्रूरनिसर्गाणामहीनाममृतं यथा ॥ २९ ॥
नारद उवाच ॥ इत्युक्त्वा भगवान् राजंस्तत्रैवान्तर्दधे हरिः ।